

Rajtam is múlik? Mit tehetünk Bolygónk védelme érdekében?

Anyukánkat mindig szeretjük! Minden nap, minden órában és percben, nem csak „Anyák napján”! A Földdel is ezt kellene tennie minden embernek! A bolygónkat óvni, védeni kellene, ápolni, szeretni minden percben, nemcsak a „Föld napján”, amit az iskolában lelkesen megünneplünk évente április 22-én! Milyen feladatok azok, melyeket mi 12 évesek látunk magunk körül és mi az, amire rávehetjük szüleinket és nagyszüleinket, hogy eredményesebb legyen a környezetvédelem?

Amit látunk: a vásárláskor vásárolt termékek csomagolása, az egyéb úton otthon keletkezett hulladék válogatása, szelektálása már nagyon sok háztartás szerves része, ami segíti a feldolgozást a vállalatokat, hogy ne kelljen mindig új alapanyagot beszerezni, hanem hasznosíthatják a korábban felhasználtanyagokat. Iskolánkban, mely Öko-iskola, szintén alkalmazzuk a szelektív gyűjtést, sajnos a járvány miatt most nem tudjuk bevinni otthonról a műanyag hulladékot hasznosítás céljából. A városban, ahol élünk Dombóváron minden háztartás rendelkezésére áll a szelektív hulladékgyűjtés, vagy a családi házaknál, vagy a tereken elhelyezett „szigeteken”. A használat során sajnos sok negatívélményben van részünk, mert nem mindenki használja rendeltetésének megfelelően ezeket a gyűjtőedényeket, mivel oda nem való hulladékot is elhelyeznek az edényben is, de van, amikor mellette. Sajnos ez nagyon szennyezté teszi a lakókörnyezetünket. Ez mindenféleképpen olyan tevékenység, amelyről jó lenne a szüleinket lebeszélni. A hulladék elszállítása sajnos az iskolánkban sem megoldott teljesen, amit szemléltet az, hogy milyen sokáig van a gyűjtőhelyen az általunk lelkesen bevitt hulladék.

Kirándulásokon sokszor láthattuk, hogy a természetben járók nem viszik magukkal a velük hozott termékek csomagolását, hanem ott, ahol elfogyasztották eldobják. Pedig mennyivel könnyebb a csomagolás maga, mint a termékkel együtt és mégsem sikerül szennyezés nélkül elhagyni azt a helyet, amelyre röviddel előtte azt mondták, hogy „Milyen gyönyörű!”. Nekünk a tanárunk, aki az Öko-iskola tevékenységét szervezi, azt tanította, hogy „a természetben vendégek vagyunk és csak a lábnyomunkat hagyjuk itt!”. Minden kirándulás alkalmával bebizonyítottuk, hogy ez lehetséges, nem igényel erőfeszítést, csak odafigyelést.

Minden nap az iskolába menet láthatjuk, hogy nagyon sok diáktársunk nem gyalog, vagy kerékpárral érkezik, hanem autóval szállítják a szülei, pedig nem lakik messze az iskolától. Ez is olyan gyakorlat, amit egy kis odafigyeléssel meg lehetne változtatni, mert csak kérni kellene, hogy a barátok együtt mehessenek az iskolába és haza, úgy, mint amikor még nem volt minden

családban autó. Talán segítene az együttműködésben és a megismerésben is, ha nem csak a tanítási órákat töltenék együtt.

Sokat segítene, ha visszatérnénk olyan gyakorlat alkalmazásához, melyet már szinte csak a nagyszüleink alkalmaznak. Ilyen például a „semmit nem dobunk el”, vagy a „jó lesz még valamire” elv. Látjuk, hogy mindent megpróbálnak felhasználni, nem válnak meg azonnal feleslegesnek tűnő tárgyaktól. Az el nem dobott műanyag doboz, vagy befőttesüveg teljes mértékben alkalmas kisebb tárgyak tárolására, csomagolására, vagy az újságpapír ablaktisztításra. Nem kell minden alkalommal újat venni, csak elővenni, amikor szükség van rá. Mesélték, hogy régen a boltokban, amikor személyesebb volt a kiszolgálás, nem mindent előre csomagolva vásároltak, akkor kimérve vették a nápolyit, kekszet, élesztőt és az ehhez hasonló áruféleséget. Ezeket mindig olyan papírba csomagolták, melyet azután a kályhában el lehetett égetni és nem kellett a kukában végeznie.

Mindennapos gyakorlat főként a tinédzserek körében, hogy olyan tárgyak megvásárlását kéri a szüleitől, akik azt még jelentős anyagi terhek vállalásával is megveszik, de aztán később a divat változásával használaton kívül kerülnek, már nincs rájuk szükség. A ruhák, az elektromos eszközök különösen ebbe a csoportba tartoznak, de a mit kellene tennünk keretében lehetne az iskolában bolhapiacot szervezni, ahol az egyes diákoknak feleslegessé vált, vagy megunt tárgyaikat elcserélhetnék, vagy eladhatnák. Ilyen formában mindenki jól járna, mert akinek kevesebb pénze van, az vehetne használtan divatos dolgokat, akinek felesleges van, az nem kidobná, hanem valakinek örömet szerezne és még pénzt is kaphatna.

Talán jobban megismertethetnénk a szüleinkkel, nagyszüleinkkel azokat az információkat, ismereteket, melyek a környezettudatosabb viselkedést szolgálnák, mivel nekik ezt nem tanították. Rávehetnénk őket, hogy ne minden vásárlásnál vegyenek műanyag szatyrot, amiben hazaviszük a vásárolt árut, hanem mindig legyen náluk kisebb szatyor vászonból, amit évekig lehetne használni. Kérhetnénk, hogy ne vigyenek autóval az iskolába, mert tudunk járni és kerékpárral közlekedni, szeretnénk „trendivé” tenni a saját magunk végezte közlekedést, ehhez még kerékpár tároló is van az iskolában.

Az Öko felelősökkel tarthatnánk olyan beszélgetéseket, ahol elmondhatná mindenki a maga által gyakorolt tevékenységet, mely nem a Bolygónk veszélyeztetését, hanem védelmét szolgálná.

Mi így követnénk a **„gondolkozz globálisan, cselekedj lokálisan!”** elvet.